రెండో పెళ్ళి

"ఈరోజు మా శ్రీమతి పుట్టిన రోజు. నువ్వు రావాలోయ్" అన్నాడు శంకర్రావ్ శ్రీనివాసరావ్‌కు ఇన్విటేషను కార్డు అందిస్తూ: చాలా ఖరీదైన కార్డుమీద మెరుస్తున్న ఇంగ్లీషు అక్షరాలతో చాలా అందంగా ఉందాకార్డు. కుసేగా సెంటువాసన గుప్పుమంది.

"ఈవినింగ్ ఫోర్‌కి పార్టీ ఉంది. తప్పకుండా వస్తావు కదూ?" అన్నాడు శంకర్రావ్.

"అలాగే" అన్నాడు శ్రీనివాసరావ్.

"థాంక్యూ" స్టయిలిష్‌గా తలతిప్పుతూ అన్నాడు శంకర్రావు. బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

శంకర్రావ్ వెళ్ళినవైపే చూస్తూ ఉండిపోయాడు శ్రీనివాసరావు. శంకర్రావ్‌లో ఎంత ఫోజు, ఎంత స్టయిల్, ఎంత ఠీవి, ఎంత గర్వం వచ్చాయి? ఒకప్పటి తన రూమ్ మేట్, క్లాస్‌మేట్ ఐన శంకర్రావుకి ఇప్పటి శంకర్రావుకి యేమైనా పోలిక ఉందా?

శంకర్రావు యిచ్చిపోయిన కార్డుకేసి చూసాడు. పుట్టిన రోజుకి కూడా ఇంత హంగామా ఉంటుందా అనిపించింది. సినిమాల్లో తప్ప పుట్టిన రోజులు ఘనంగా జరుపుకోవటం తనెన్నడూ చూడలేదు.

సునీతాదేవి పరిచయమైన క్షణం నుండే శంకర్రావు స్టార్ తిరిగి పోయింది. శంకర్రావు తన ఊరివాడే. శంకర్రావ్ తల్లిదండ్రులు చాలా పేదవాళ్ళు, మొదట్లో శంకర్రావు తండ్రి రామయ్య. శ్రీనివాసరావు తండ్రి గోవిందరావు దగ్గర జీతానికి ఉండేవాడు. గోవిందరావు వాళ్ళ ఊళ్ళో మోంచి మోతుబరిరైతు. ఆ ఊరి హైస్కూల్లోనే శ్రీనివాసరావు, శంక

్రావు (ఆ రోజుల్లో శంకర్రావును 'శంకరీ' అని పిల్చేవాళ్లు) ఇద్దరూ ఒకే క్లాసులో కలిసి చదువుకున్నారు. శంకర్రావ్‌కు పుస్తకాలు గాని, నోటుబుక్స్‌గాని, కంపాసు పెట్టెగాని యేవీ ఉండేవి కావు. శ్రీనివాస రావే శంకర్రావుకు యివన్నీ యిస్తుండేవాడు. శంకర్రావు తండ్రి రామయ్య శ్రీనివాసరావును ఎప్పుడూ బ్రతిమాలుతూ ఉండేవాడు, యేదోలా తన కొడుకు చదువుకునేలా చూడమని. తన కొడుకును పెద్ద చదువులు చదివించాలన్న రామయ్యలోని పట్టుదల గోవిందరావును, శ్రీనివాసరావును ఆకర్షించింది.

హైస్కూల్లో ఎప్పుడూ ఇద్దరికి మంచి మార్కులు వస్తుండేవి. శంకర్రావు చదువులో చాలా చురుకైనవాడే. ముఖ్యంగా లెక్కల్లో అతనిది అమోఘమైన బుర్ర. శ్రీనివాసరావు, శంకర్రావు ఇద్దరూ కలిసి గంటలకి గంటలు లెక్కలు చేసుకునేవాళ్లు. ఇద్దరూ ఒకరికి రాకపోతే మరొకరు చెప్పుకునేవాళ్లు.

ఇద్దరూ ఫస్టుక్లాసులో 12 వ తరగతి ప్యాసయ్యారు. శ్రీనివాస రావును బి. ఇ. లో చేర్పించ దలచినట్లు చెప్పాడు గోవిందరావు.

"చచ్చి మీ కడుపున పుడతాను. మా వాడ్నికూడా శ్రీనివాసరావు గారితో పాటే చేర్పించి రండి" అంటూ ఎంతో బ్రతిమాలాడు రామయ్య.

"బి. ఇ. లో చేర్పించటం అంటే ఈ ఊరి హైస్కూల్లో చదివించటం కాదు. వేలకు వేల డబ్బు ఖర్చవుతుంది. అంత డబ్బు ఎక్కడ నుండి తేగలవు రామయ్యా?" అన్నాడు గోవిందరావు.

"పట్నంలో శ్రీనివాసరావుగారి చేతికింద ఉండి వారే పని చెపితే ఆ పని చేస్తుంటాడు మా వాడు. వారితోపాటే మా వాడ్ని ఉంచండి. వాడు మీకు రెండోకొడుకు అనుకోండి— మీ ఋణం ఈ జన్మలో తీర్చుకోలేను బాబూ" అన్నాడు రామయ్య.

"సరే తిండీ, ఇల్లూ, గుడ్డలు మొదలయినవన్నీ మా వాడితో వుంచితే ఎలాగో ఇద్దరూ సర్దుకుంటారనుకో— కాని పుస్తకాలు, కాలేజీ ఫీజులు వీటికే అవుతుంది బోలెడు ఖర్చు" అన్నాడు గోవిందరావు.

"వాటికోసం ఎంత అప్పైనాచేసి వాడ్ని చదివిస్తాను బాబూ. చదువు పూర్తిచేశాక వాడే యేదన్నా ఉద్యోగం చేస్తూ ఆ అప్పు తీర్చు

కుంటాడు. ఏమైనాసరే రేపు మీ శ్రీనివాసరావుగారితో మావాడ్ని తీసి కెళ్ళండి బాబూ!" అన్నాడు రామయ్య.

"మీవాడు అదృష్టవంతుడు రామయ్యా! నువ్వేమీ చదువుకోకున్నా ఆర్థికంగా నీ పరిస్థితి యేమీ బాగాలేకపోయినా మీవాడ్ని మేమే భయపడే పెద్ద చదువులు చదివించడానికి యింత పట్టుదల చూపుతున్నావు— వాడు రేపు నిన్ను యేం ఉద్ధరిస్తాడో చూడాలి!" అన్నాడు గోవిందరావు.

రామయ్య తనకున్న రెండెకరాల భూమిని తాకట్టుపెట్టి కొంత అప్పుతెచ్చాడు. గోవిందరావు కూడా రామయ్యకు కొంత అప్పు ఇచ్చాడు. ఎలాగైతేనేమీ, శంకర్రావు కూడా శ్రీనివాసరావుతో పాటు బి.ఇ. లో చేరాడు.

శ్రీనివాసరావు శంకర్రావ్‌కు ఎన్నో విధాల సాయపడేవాడు. శ్రీనివాసరావుకు ఇంటినుండి. కావల్సిన దానికంటే కొంచెం ఎక్కువ డబ్బే వస్తుండేది. ఆ డబ్బు ఇద్దరూ ఖర్చుపెడ్తుండేవాళ్లు. శ్రీనివాసరావు ప్యాంట్స్, షర్ట్స్ కూడా శంకర్రావు ఫ్రీగా వేసుకొని తిరిగేవాడు. పుస్తకాలకి, ఇంజనీరింగ్ పరికరాలకు కావల్సిన డబ్బుకూడా శ్రీనివాస రావు యిస్తుండేవాడు. కలిసే హోటళ్ళకీ, సినిమాలకీ వెళ్ళేవాళ్ళు.

ఆ రోజుల్లో శంకర్రావు చాలా అమాయకంగా, దీనంగా కన్పించే వాడు. చాలా మితభాషి. ప్రపంచాన్నిచూసి భయపడ్తున్నవాడిలా ఎప్పుడూ బిక్కమొహం వేసిగొని తిరిగేవాడు. శ్రీనివాసరావుతో కూడా ఎక్కువ మాట్లాడేవాడుకాదు. ఏది అడిగేవాడు కూడాకాదు. శ్రీనివాసరావు తనంతట తానుగా యిస్తే తీసుకొనేవాడు. స్టడీస్ విషయంలో మాత్రం అత్యంత శ్రద్ధ కనబరచేవాడు.

పట్నానికి వచ్చిన రెండు మూడేళ్ళ తర్వాత శంకర్రావు నెమ్మ దిగా మారసాగాడు. పట్నపునీళ్ళు, పట్నవాసపు జీవితం అతనికి బాగా పడ్డాయి. మనిషి కొంచెం పచ్చబడ్డాడు. ఇదివరకు ఈకలా ఉండేవాడు. కొంచెం వళ్ళుచేశాడు. మొదట్లో అలంకరణ మీదగాని, దుస్తుల మీదగాని ఎలాంటి శ్రద్ధ చూపని శంకర్రావు నెమ్మదిగా రోజుకు మూడుసార్లు సబ్బుతో మొహం కడగటం, స్నోలు, పౌడర్లూ మొహంమీద పులుము కోవటం అద్దంలో పదే పదే చూసుకోవటం, క్రాపింగ్‌మీద, దుస్తుల

మీద ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకోవటం మొదలయినవన్నీ చేయటం సాగించాడు.

బి. ఇ. లో చేరిన రెండోసంవత్సరంలోనే శంకర్రావుకు స్కాలర్ షిప్పుకూడా వచ్చింది! ఒక సంవత్సరానికి కావల్సిన ఖర్చంతా ఆ స్కాలర్ షిప్పుతో సరిపోయింది. స్కాలర్-షిప్పు చేతిలో పడ్డప్పటి నుండి శంకర్రావులోని ఆత్మవిశ్వాసం బాగా పెరిగింది.

చిన్ననాటినుండి శ్రీనివాసరావు, శంకర్రావులు కలిసే ఉంటున్నా ఇద్దరిమధ్య ఒక ఆత్మీయతగాని, శాశ్వతమయిన స్నేహబంధంగానీ ఎన్నడూ యేర్పడలేదు. ఎన్నడైనా పొడిగా నాలుగు మాటాలు మాట్లాడుకోవటం, స్టడీస్‌కు సంబంధించిన విషయాలు చర్చించుకోవటం తప్ప ఇద్దరిమధ్య మరే విధమైన అనుబంధం యేర్పడలేదు. వయస్సు పెరుగుతున్నకొద్దీ ఇద్దరూ యింకా దూరమయ్యారు. ఇద్దరిమధ్య ఆర్థిక అసమానతలవల్ల ఏర్పడిన గోడల్ని వారు దాటలేకపోయారు.

తను, తన కుటుంబం శంకర్రావుకు ఎన్నోవిధాల సాయపడుతున్నా శంకర్రావు తమపట్ల యెలాంటి కృతజ్ఞతను కనబరచక పోవటం అప్పుడప్పుడు శ్రీనివాసరావుకు ఆశ్చర్యం కల్గిస్తుండేది. శ్రీనివాసరావు కుటుంబం చేసిన సాయంవల్లనే తాను పైకి రాగల్గానని శంకర్రావు యెప్పుడూ అనేవాడుకాదు. ఎవ్వరితోనూ చెప్పేవాడుకాదు. శ్రీనివాసరావు కుటుంబంనుండి తను సహాయాన్ని పొందటాన్ని ఒక హక్కుగా మాత్రం చూసినట్టున్నాడు శంకర్రావు.

శంకర్రావులోని ఈ మనస్తత్వం రోజు రోజుకు చిరాకు కల్గించసాగింది. తనకు తెలియకుండానే అతన్ని చీదరించుకోవటం మొదలుపెట్టాడు. ఒకటి రెండుసార్లు చాలామంది తమ క్లాస్‌మేట్స్ ముందు శంకర్రావును అనుకోకుండా అవమానపరచటం కూడా జరిగింది.

శంకర్రావు తొడుక్కున్న టెర్లిన్ షర్టుమీద తమ క్లాస్‌మేట్ ఒకడు చూడకుండా యింక్ దులపరించాడు.

"సారీ బ్రదర్— నువ్వక్కడ వున్నావని తెలియదు. షర్టు పాడైనట్టుందే" అన్నాడతను. శంకర్రావు ఆ విషయాన్ని యేమంత పట్టించుకోనట్లుగా—

"ఫరవాలేదు—ఇట్స్ ఆల్‌రైట్" అన్నాడు. తనకెందుకో పశ్చాత్తాపమనిపించింది. "ఎందుకట?" అన్నాడు శంకర్రావు.

మండింది శంకర్రావు తొడుక్కొన్న షర్టు తనది.

"ఆ షర్టు అతనిదైతేగా అతనికి బాధ" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. శంకర్రావు ముఖం వెలవెలబోయింది. అలా ఎందుకన్నాడా అని శ్రీనివాసరావు తర్వాత బాధపడ్డాడు. రూమ్‌కొచ్చాక శంకర్రావుతో "ఐ యామ్ సారీ" అని కూడా అన్నాడు.

స్కాలర్‌షిప్పు వచ్చినప్పటినుండి శంకర్రావు శ్రీనివాసరావు మీద ఆధారపడటం చాలావరకు తగ్గించేసాడు. తన డబ్బుతోనే చాలా ఖరీదైన దుస్తులు కొనుక్కోవటం, విలువైన స్నోలు, పౌడర్లు వాడటం, సాయంకాలం సిటీకిషికారుకు వెళ్ళటం-యివన్నీ ఎక్కువయ్యాయి సెలవుల్లో కూడా యింటికి వెళ్ళకపోవటం, వాళ్ళ తలిదండ్రుల్నిగూర్చి యేమీ పట్టించుకోకపోవటం కూడా శంకర్రావులో ప్రారంభమయింది.

శ్రీనివాసరావు తన లోకంలో తానుండేవాడు. శ్రీనివాసరావుకు సాహిత్యం మీద మంచి అభిరుచి యేర్పడింది. ఆ లోకానికి చెందినవాళ్ళే అతనికి మిత్రులయ్యారు, ఇంగ్లీషు, తెలుగు నావెల్స్, పొయిట్రీ చదవటం, వాటినిగూర్చి చర్చించుకోవటం- తీరిక సమయాలన్నీ యిలాగే గడిపేవాడు శ్రీనివాసరావు.

ఇలా క్రమక్రమంగా శంకర్రావు, శ్రీనివాసరావులు దూరమై పోయారు. బి. ఇ. ఫైనలియర్‌లో తను వేరే రూమ్‌లోకి మారుతున్నట్లు తెలియజేసాడు శంకర్రావు, వద్దనలేదు శ్రీనివాసరావు.

ఆ తర్వాత శంకర్రావును గూర్చి శ్రీనివాసరావుకు తెలిసింది చాలా తక్కువ. శంకర్రావు ఉమెన్స్ కాలేజిలో బి. ఏ. చదువుతున్న 'సునీతా' అనే అమ్మాయిని ప్రేమించాడని. ఆమె కూడా యితన్ని ప్రేమించిందని ఎవరో తన క్లాస్‌మేట్స్ చెప్పగా విన్నాడు. సునీత తండ్రి లక్షాధికారి అనీ త్వరలో శంకర్రావు, సునీత పెళ్ళిచేసుకో బోతున్నారని కూడా తెలిసింది.

శంకర్రావు బి. ఇ. ఫైనల్ ఇయర్ పరీక్ష లవ్వటంతో అతనికి సునీతాదేవికి వైభవంగా పెళ్ళయిపోయింది.

తన పెళ్ళికి రమ్మని శంకర్రావు తనకో ఇన్విటేషన్ కార్డయినా పంపించకపోవటం శ్రీనివాసరావును ఆశ్చర్యపరచలేదు. తలిదండ్రులకే తన పెళ్ళివిషయం చెప్పనివాడు తల్లిదండ్రులనే పూర్తిగా మరచిపోయిన వాడు తనను మరచిపోవటం వింతేమీ కాదు. పెళ్ళి అయ్యాక శంకర్రావు తన ఊరితోను, తన తల్లిదండ్రులతోను సంబంధాన్ని శాశ్వతంగా వదులు కున్నాడు.

శ్రీనివాసరావును ఎప్పుడు చూసినా కంటతడి పెట్టుకునేవాడు రామయ్య వాడు చదివి పెద్ద ఉద్యోగాలుచేసి మమ్మల్ని ఆదుకుంటాడని మురిసిపోయాను యింత అన్యాయం చేస్తాడనుకోలేదు అంటూ బోరున యేడ్చేవాడు. శ్రీనివాసరావు తండ్రి గోవిందరావు రామయ్యను ఎలాగో ఓదార్చి పంపిస్తుండేవాడు.

బి. ఇ. రిజల్ట్సు వచ్చాయి. శ్రీనివాసరావు, శంకర్రావు ఇద్దరూ ప్యాసయ్యారు. శంకర్రావుకు వెంటనే ఉద్యోగం దొరికింది. శంకర్రావు మామ లక్షాధికారి మాత్రమేకాదు, రాజకీయంగా చాలా పలుకుబడి ఉన్న వాడు. అందువల్ల శంకర్రావు ప్యాసయినట్లు తెలిసిన మరుక్షణంలోనే అతనికి ఉద్యోగం యిప్పించగల్గాడు.

శ్రీనివావరావు కొంతకాలం తంటాలుపడ్డాడు. ఈలోగా శ్రీనివాస రావుకు పెళ్ళికూడా అయ్యింది. శ్రీనివాసరావు బి. ఇ. లో ఉండగానే చాలా పెద్ద ధనవంతులు పిల్ల నిస్తామని వచ్చారు. 50 వేల వరకూ కట్నం యిస్తామన్నారు. కట్నం తీసికోవటం పెద్ద నేరమని, కట్నం కారణంగా ఎంతోమంది స్త్రీల జీవితాలు నాశనమై పోతున్నాయని శ్రీనివాసరావు పుస్తకాల్లో చదివాడు. కట్నం తీసికోవటం అన్యాయమని స్నేహితులతో వాదించేవాడు. తను కట్నం తీసికోకుండా పెళ్ళిచేసికోవా లనే ఒక ఆదర్శం అతనిలో నాటుకు పోయింది. వాళ్ళ నాన్నతోచెప్పాడు "ఎవరైనా నాకు నచ్చిన పేదింటి అమ్మాయినే చేసుకుంటాను. కట్నం గిట్నం మనకొద్దు నాన్నా" అని, వాళ్ళ నాన్నకూడా "అలాగే కానివ్వు- మనకున్న ఆస్తిని చక్కగా నిలబెట్టుకుంటే చాలు మరొకడి ఆస్తి మన కేమీ అక్కర్లేదు" అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు ఒకసారి యేదో పెళ్ళి సందర్భంగా తమ బంధువులు యింటికి వెళ్ళినపుడు సుశీలను చూసాడు. ఆ అమ్మాయిలోని నిరాడంబరమైన అందం. అందంకంటె ఆ అమ్మాయి మొహంమీద కన్పించిన తనకెంతో యిష్టమైన అమాయకత్వం శ్రీనివాసరావును అమితంగా ఆకర్షించింది. సుశీల తమ బంధువుల అమ్మాయి—వాళ్లు ఉన్నవాళ్ళేమీ కాదు. సుశీల పెద్దగా చదువుకోలేదుకూడా. పైసా కట్నం తీసికోకుండానే శ్రీనివాసరావు సుశీలను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు.

బి. ఇ. ప్యాసయ్యాక, మూడు నాల్గు నెలలు ఇంటర్వ్యూలకు తిరిగాక శ్రీనివాసరావుకు ఈ ఊళ్లో జూనియర్ ఇంజనీర్‌గా అపాయింట్‌మెంట్ వచ్చింది. వచ్చి జాయిన్ అయ్యాడు. సుశీలను కూడా తీసుకు వచ్చాడు. జీవితం హాయిగానే గడచిపోయినట్లనిపించింది.

శంకర్రావు యే ఊళ్ళో పనిచేస్తున్నాడో ఎలా ఉన్నాడో శ్రీనివాసరావుకు తెలియదు. కాని ఒక రోజు ఈ ఊరికే, తన ఆఫీసుకే శంకర్రావు అసిస్టెంట్ ఇంజనీర్‌గా ప్రమోటై వస్తున్నాడని తెలిసినప్పుడు శ్రీనివాసరావు గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. ఎంతో 'పుల్' ఉంటేగాని యింత త్వరగా ప్రమోషన్ దొరకదు. ఒకప్పుడు తనమీద ఎంతో ఆధారపడిన శంకర్రావు ఇప్పుడు తనమీది అధికారిగా రావటం శ్రీనివాసరావును చాలా కలవరపరిచింది. తన లోపల యేదో అగ్ని రాజుకోవటం మొదలైంది.

శంకర్రావు ఆ ఊళ్లో అసిస్టెంట్ ఇంజనీర్‌గా జాయిన్ అయ్యాడు. శంకర్రావు యిప్పుడు ఇంకా మారాడు. బాగా లావెక్కాడు. ఎరుపెక్కాడు, చాలా ఖరీదైన దుస్తులు. వెంట ఒక బొచ్చుకుక్క—30 వేలు ఖరీదు చేసే కారు. వాళ్ళ మామగారు కొనిచ్చారట, చాలా హుందాగా నడిచేవాడు. శంకర్రావు అంటే ఆఫీసులో అందరికీ హడల్ - బాగా డబ్బున్నవాడు అనే గౌరవం కూడా.

శంకర్రావు శ్రీనివాసరావుతో అసలు మాట్లాడేవాడు కాదు. ఆఫీసుకు శంకర్రావు వచ్చిన మొదటి రోజు అందరితో పాటే శ్రీనివాసరావును కూడా అతనికి పరిచయం చేశారు.

"ఓః నువ్వుకూడా యిక్కడే ఉంటున్నావాః వెరీగ్లాడ్ టుసీయూ" అన్నాడు స్టైలిష్‌గా. అంతే ! ఆ తర్వాత మళ్ళా ఎప్పుడూ శంకర్రావు శ్రీనివాసరావును పలకరించలేదు.

ఇవ్వాళ శంకర్రావు స్వయంగా వచ్చి "ఈరోజు మా శ్రీమతి పుట్టినరోజు. నువ్వు తప్పకుండా రావాల"ని చెప్పటం శ్రీనివాసరావును చాలా ఆశ్చర్యపరచింది. తన పెళ్ళికి కూడా ఇన్విటేషన్ కార్డు పంపించని శంకర్రావు తన భార్య పుట్టినరోజుకు రమ్మని పిలవటం చిత్రంగానే ఉంది.

"వెళ్దామా ! వద్దా" అని కొంచెంసేపు ఆలోచించాడు. లక్షాధికారి కూతురు శంకర్రావు భార్య సునీతాదేవి ఎలా వుంటుందో చూడాలని పించింది. వెడదామనే నిర్ణయించుకున్నాడు. మూడింటికే ఇంటికీ వెళ్ళాడు. తన స్నేహితుడి భార్య పుట్టినరోజు పార్టీకి వెడ్తున్నానని సుశీలతో చెప్పాడు !

"ఉత్తచేతుల్తో వెడ్తారా? ఏదన్నా ప్రెజెంట్ పట్టుకెళ్ళండి" అని సూచించింది సుశీల.

"గుడ్ ఐడియా" అని సుశీలను మెచ్చుకున్నాడు.

2

మొహం కడుక్కొని, తనకున్నవాట్లో కాస్త మంచి బట్టలే వేసికొని బజార్లో పడ్డాడు. ఒక షాప్‌కెళ్ళి 50 రూపాయల ఖర్చుతో ఒక అందమైన నిర్మల్ పెయింటింగ్ కొన్నాడు. "ఈ ప్రెజెంట్ చూసి సునీతాదేవి మురిసిపోతుంది. తను మంచి టేస్ట్ ఉన్నవాడు అనుకొం టుంది. 50 రూపాయలు పోతేపోయినాయి" అనుకున్నాడు.

రిక్షా యెక్కి శంకర్రావు యింటికి బయల్దేరాడు. శంకర్రావు యింటికి చేరేటప్పటికి సరిగ్గా నాలుగు గంటలయింది. శంకర్రావు ఉంటున్నది చాలా పెద్ద మేడ, చాలా అందమైన మేడ. అద్దె 200 రూపాయలట. అప్పుడే బయట నాలుగైదు కార్లు నిలిచిఉన్నాయి. శ్రీనివాసరావు రిక్షా దిగుతుండగానే మరో కారు వచ్చి ఆగింది. అందరూ అలా కార్లలో

వస్తుంటే తను రిక్షాలో రావటం చూశాక తనకిక్కడ స్థానం లేదేమోనని పించింది. కార్లోంచి పి. ఏ. టు కలెక్టర్ అతని భార్య దిగారు. వాళ్ళని దూరం నుంచే చూసిన శంకర్రావు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి రిసీవ్ చేసుకున్నాడు. అక్కడేవున్న శంకర్రావును అతడు పట్టించుకోనేలేదు. వాళ్ళు ముగ్గురూ లోపలికి వెళ్ళాక నెమ్మదిగా శ్రీనివాసరావు డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో అడుగుపెట్టాడు. కళ్ల జిగేలుమనిపించేలా మెరిసిపోతున్నది ఆ గది. చాలా అందంగా అలంకరించారు. పెద్ద పెద్ద రంగు రంగుల సోఫాలు, కేన్ కుర్చీలు సోఫాల్లోను, కుర్చీల్లోను పెద్ద పెద్ద అతిథులంతా హుందాగా కూర్చున్నారు. అంతా తమ తమ భార్యలతో వచ్చారు. ఆ ఊళ్లోని ఆఫీసర్లంతా ఆ గదిలో కూర్చున్నారు.

తనని చూడగానే శంకర్రావు లేచి వచ్చి "హల్లో శ్రీనివాస్—రా కూర్చో....ఒక్కడివే వచ్చావా ? మీ శ్రీమతిని కూడా తీసుకురాలేక పోయావా ?" అన్నాడు. శ్రీనివాసరావు నవ్వి ఊరుకున్నాడు. ఖాళీగా ఉన్న ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. శంకర్రావు యింకేమీ మాట్లాడలేదు. అక్కడున్న వాళ్ళను అతనికి పరిచయం చేయలేదు. అక్కడ కూర్చున్న వాళ్ళలో కొంతమందినైనా గుర్తించగల్గాడు శ్రీనివాసరావు. ఎస్. పి. ఎస్. పి. భార్య. ఆర్. డి. వో. అతని భార్య, తహసిల్దార్, అతనిభార్య, పి. ఏ. టు కలెక్టర్ అతని భార్య—తనను తప్ప తమ ఆఫీసువాళ్ళను ఎవర్నీ పిలిచినట్టు లేదనుకున్నాడు శ్రీనివాసరావు. వాళ్ళందర్నీ చూస్తోంటే మరోసారి తన కిక్కడ స్థానం లేదనిపించింది శ్రీనివాస రావుకు.

శంకర్రావు ఎస్. పి.తోను, ఎస్. పి. భార్యతోను చాలా హుషారుగా మాట్లాడుతున్నాడు. అంతా అటే చూస్తున్నారు. శంకర్రావు ఏదో జోక్ చేశాడు. అంతా గొల్లుని నవ్వారు. ఎస్. పి. భార్య శివమెత్తి నట్లుగా ఊగిపోతూ పగలబడి నవ్వుతోంది.

ఇంతలో మరో రెండు మూడు కార్లు వచ్చాయి. శంకర్రావు హడావుడిగా లేచి ఆ కార్ల దగ్గరకెళ్ళి వాళ్ళను రిసీవ్ చేసుకున్నాడు. మరో మూడు జంటలు డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో ప్రవేశించాయి. మల్లెపూల వాసనలు ఆ గదినిండా గుప్పుమన్నాయి. "హల్లో"లతో "హౌ డు యుడూ"

లతో గదంతా ప్రతిధ్వనించింది. శంకర్రావు మాత్రం కాలుగాలిన పిల్లిలా ఒక చోటినుండి యింకో చోటుకు హడావిడిగా తిరుగుతున్నాడు.

శ్రీనివాసరావుకుమాత్రం నిప్పులమీద కూర్చున్నట్లుగాఉంది. తనను పట్టించుకున్నవాళ్లే లేరు. చాలా ఒంటరిగా ఫీలయ్యాడు. వెళ్లిపోదామనుకున్నాడు. కాని తను వచ్చింది శంకర్రావు భార్య, లక్షాధికారి బిడ్డ సునీతాదేవిని చూడటానికి. సునీతాదేవిని చూసి తను తెచ్చిన ప్రెజెంట్ ఆమెకు అందజేసాకగాని వెళ్ళకూడదనుకున్నాడు.

అలా ఒక గంటన్నరసేపు వెయిట్‌చేశాక సునీతాదేవి వచ్చింది. అప్సరసలా వచ్చింది. అనుపమ సౌందర్యంతో ఆ గదిలో వున్నవాళ్ల కళ్లు జిగేలు మనిపించింది. ఎవరో పెద్ద హాలీవుడ్ ఫిల్మ్‌స్టార్‌ని చూసి నట్టుగా ఫీలయ్యాడు శ్రీనివాసరావు. సునీతాదేవి నిరుపమాన సౌందర్యంతో ప్రకాశిస్తోంది. ఎన్ని గంటలో కూర్చొని చేసికున్న ఆమె అలంకరణ ఆమె సౌందర్యాన్ని ద్విగుణీకృతం చేసింది.

ఆమె కట్టుకున్న చీర, స్లీవ్‌లెస్ జాకెట్ వెలుగుల్ని విరజిమ్ముతున్నాయి. సునీతాదేవి మామూలు స్త్రీ అనిపించలేదు. కలలోకూడా ఊహించనంతటి జగన్మోహన రూపం సునీతాదేవిది. సునీతాదేవిని చూసినవాడు విశ్వరూపాన్ని చూసిన కళ్లతో మరి యే యితర వస్తువుని చూడలేని విపరీత స్థితిలో పడతాడు. సునీతాదేవిని చూడగానే అంతా "హియర్" "హియర్" అంటూ పెద్దగా చప్పట్లుకొట్టి స్వాగతం పలికారు. కళ్ళతోనే నవ్వుతూ - గొప్ప కాంతితో వెలుగుతోన్న ఆమె విశాలమైన కళ్లతోనే నవ్వుతూ వచ్చింది సునీతాదేవి. అతి వొయ్యారంగానడిచివచ్చింది. అతినాజూకుగా మాట్లాడింది. ఆమె మాటలాడినప్పుడు ఎవరో సున్నితంగా వీణ మీటుతున్నట్టనిపించింది. ఆమె పక్కనే శంకర్రావు.... వెయ్యి క్యాండిల్స్ బల్బుముందు జీరో కాండిల్ బల్బులా అంతర్ధానమై పోయాడనిపించింది. శంకర్రావు సునీతాదేవికి ఒక్కొక్కర్నీ పరిచయం చేయటం మొదలుపెట్టాడు. శంకర్రావు ఈ ఊరు వచ్చాక టౌన్‌లోని ఆఫీసర్స్‌నందర్నీ పరిచయం చేసికోవటానికే ఈ పార్టీ అరేంజ్ చేశాడు. "హల్లో! హౌ డుయు డూ" అంటూ అందర్నీ వొయ్యారంగా పలకరించింది సునీతాదేవి.

సునీతాదేవి మీదినుండి తన కళ్లను మరలించలేక పోయాడు శ్రీనివాసరావు. తన్ను తాను పూర్తిగా మరచిపోయి ఎక్కడో మరో ప్రపంచంలో విహరించాడు. సునీతాదేవిని శ్రీనివాసుకు పరిచయం చేశాడు శంకర్రావు

"హీ ఈజ్ మిష్టర్ శ్రీనివాస్—వన్స్ హీ వజ్ మై క్లాస్‌మేట్.... ప్రస్తుతం మన ఆఫీసులోనే జూనియర్ ఇంజనీర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు" అన్నాడు శంకర్రావు. అందరిలో తనతోకూడా అలాగే వొయ్యారంగా "హల్లో....హౌడు యుడూ" అంటుందనుకున్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"మన ఆఫీసులోనే జూనియర్ ఇంజనీర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు" అన్న మాట వినగానే సునీతాదేవిలోని వయ్యారమంతా విసుగ్గా మారింది.

"గ్లాడ్ టు సీ యూ" పొడిగా అనేసి తనదగ్గిర నుండి కదిలింది. శ్రీనివాసరావుకు తల కొట్టేసినట్లనిపించింది. అందరూ తమ తమ ప్రెజెంట్స్‌ని సునీతాదేవి పక్కనే నడుస్తున్న వాళ్ళ సర్వెంట్‌కు అందజేస్తున్నారు. శ్రీనివాసరావ్ తను తెచ్చిన ప్రెజెంట్ కూడా ఆ సర్వెంట్‌కే అందజేశాడు. ప్రెజెంట్ అందజేసిన అందరికి థాంక్స్ చెప్పిన సునీతా దేవి తన ప్రెజెంట్‌కేసి చూడనైనా చూడకపోవటం శ్రీనివాసరావ్‌కు పుండుమీద కారం జల్లినట్లయింది.

ఇంతలో అంతా మరో గదిలోకి కదలసాగారు. శ్రీనివాసరావు అలాగే నిలుచున్నాడు. మరో గదిలోనుండి "హాపీ బర్తడే టు యూ.... హాపీ బర్తడే టు యూ" అంటూ అందరూ చప్పట్లు కొడుతూ పాడటం విన్పిస్తోంది. శ్రీనివాసరావుకు యిక ఆ ఇంట్లో ఉండాలనిపించలేదు. "హాపీ బర్తడే టు యూ" లు మిన్నుముట్టాయి. విసురుగా బయటకు కదిలాడు శ్రీనివాసరావు.

3

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలవుతోంది. బయటంతా ప్రశాంతంగా ఉంది. ఏదో ఫైలులోంచి బయటపడ్డట్టుగా ఫీలయ్యాడు శ్రీనివాసరావు.

బయట వీస్తున్న గాలి వేడెక్కిన అతని శరీరానికి చాలా హాయినిచ్చింది. రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు. దూరంగా ఎక్కడో బ్యాండువాళ్ల చప్పుడు శ్రావ్యంగా వినవస్తోంది.

సునీతాదేవి అందరిలా తన నెందుకు ఆదరిస్తుంది. తను క్యాడిలాక్ కారులో వెళ్ల లేదు. తను ఇంపార్టెంట్ ఆఫీసరు కాడు. తన భర్త ఆఫీసులోనే తన భర్తకింద పనిచేస్తున్నవాడు అందుకే తన నలా నిర్లక్ష్యం చేసింది సునీతాదేవి.

శంకర్రావు—ఎంత అదృష్టవంతుడు శంకర్రావు. కలలో కూడా ఊహించని సౌందర్యదేవతని తన స్వంతం చేసికున్నాడు. శంకర్రావు—హైస్కూల్లో తనతోపాటు చదువుకున్న శంకరం కళ్ళల్లో మెదిలాడు. దీనంగా హీనంగా, బిక్కమొహం వేసికొని, తైలసంస్కారం లేని చింపిరి తలతో, చినిగిన గుడ్డపీలికలతో తను దయదలచి పుస్తకాలు, గుడ్డలు, డబ్బులు యిస్తే చదువుకున్న శంకర్రావు—ఈనాటి సునీతాదేవి భర్త శంకర్రావు! శ్రీనివాసరావులో విపరీతమైన సంచలనం చెలరేగింది. ఒక్కసారి అతని గుండెల్లో భయంకరమైన మంటలు గుప్పుమన్నాయి.

ఇవ్వాళ్ల శంకర్రావు ముందు, శంకర్రావు భార్య ముందు—తను—అంత దీనంగా, హీనంగా నిల్చోవాల్సిన దుర్గతి తనకెందుకు పట్టింది! శంకర్రావు భార్య తనను అందరిలా ఆహ్వానించక ఈగలాగ దులపరించుకుపోయే దయనీయ స్థితి తన కెందుకుపట్టింది? తనముందు దీనంగా, బిక్కమొహం వేసుకొని, తన సహాయంకోసం పడిగాపులుపడ్డ శంకర్రావుముందు ఇవ్వాళ్ల తను అలాదీనంగా నిల్చోవటమా! శంకర్రావు భార్య తనను ఒక మనిషిగా చూడకపోవటమా? తన కుటుంబం మొదటినుంచి బాగా ఉన్నవాళ్ళే తనూ శంకర్రావులాగా బి. ఇ. ప్యాసయ్యాడు. కాని ఎందుకు తను యివ్వాళ్ల ఇంత ఘోరంగా అవమానింపబడ్డాడు? ఎందుకు? ఎందుకు? ఎందుకు? తనకెందుకు సునీతాదేవి లాంటి భార్య దొరకలేదు. తనకెందుకు శంకర్రావ్ కున్నకారు—మేడ, స్నేహితులు లేరు! తనకెందుకు శంకర్రావ్‌లాగ వెంటనే ప్రమోషన్ దొరకలేదు.

తనో ఫూల్ కాబట్టి. తనో ఇడియట్ కాబట్టి. తనో యూజ్‌లెస్ ఫెలో కాబట్టి, యేవో పిచ్చి పిచ్చి పుస్తకాలు చదివి, యదార్థ జీవితం యొక్క నిజస్వరూపం తెలియని వయస్సులో యేవో ఆదర్శాలని వల్లిస్తూ తనేదో గొప్పపని చేస్తున్నానన్న భ్రమతో బతికాడు! యేమిలేని దరి ద్రురాల్ని సుశీలను పెళ్ళి చేసికున్నాడు. అదీ కారణం—తను ఇవ్వాళ శంకర్రావ్‌ముందు, వాడి పెళ్ళాంముందు అంత హీనంగా నిల్చోవటానికి కారణం తన పెళ్ళి! సుశీల కేముందని సుశీలను పెళ్ళాడాడు? నిజం గానే తనో ఫూల్—సునీతాదేవిలోని సహస్రాంశమైనా సుశీలలో ఉందా? మొదట్లో సుశీల అందమైందే ననుకున్నాడు. అలా అనుకోవటానికి కారణం తను చదివిన పుస్తకాలే—'అమాయకంగా కన్పిస్తే నా కిష్టం' అనుకోవటం ఆ రోజుల్లో ఏదో పిచ్చి ఆనందాన్ని కల్గించేది. సుశీల అమాయకంగా కన్పించగానే తను వెదుకుతున్న తన ఊహాసుందరి ఈ మేనని ఎగిరి గంతులేశాడు. కాని, ఇవాళ సునీత పక్కన సుశీలను చూస్తే సూర్యునిముందు గుడ్డిదీపంలా వెలవెలబోయింది. సునీత బి. ఎ. ప్యాసయింది. అచ్చం ఇంగ్లీషు లేడిలాగ చక్కని యాక్సెంటులో ఇంగ్లీషు మాట్లాడుతుంది. సుశీలకు ఒక్క ఇంగ్లీషు ముక్క కూడారాదు. సునీత సంఘంలో తన భర్తస్థానాన్ని ఎంతపైకి తోసింది. 30 వేలు ఖరీదుచేసే కారుతెచ్చింది. తన భర్తకు ప్రమోషన్ తెచ్చింది. సుశీల తనకేం తెచ్చింది. బికారిలా వచ్చింది. తననూ బికారిని చేసింది. సంఘంలో తన స్థానాన్ని కింద కీడ్చింది—చిత్రం! తను ఇంతకాలం సుశీ లతో ఎలా కాపురంచెయ్యగలిగాడు? తను ఇంతపనికిమాలిన వాడుగా తయారవటానికి కారణమైన సుశీలను తను ఎలా ప్రేమించగల్గు తున్నాడు?

దూరంగా వస్తున్న ఏవో పెళ్ళి ఊరేగింపు—బ్యాండు వాళ్ళు దగ్గరయ్యారు. పెళ్ళి చేసుకోవటంలోనే తను పప్పులో కాలువేశాడు. అప్పటి వయస్సు, ఆ అమాయకత్వం, ఆ పుస్తకాలు తనను ఏదో ఊహా ప్రపంచంలో ఉంచాయి. అప్పుడు తనుచేసిన ఆ పొరపాటు తన జీవితాంతం తనను హింసించాల్సిందేనా. తనముందు దీనంగా ఉండా

ల్చిన శంకర్రావుముందు తనే దీనంగా ఉండాలా? తను చేసిన తప్పును సవరించుకొనే మార్గమేలేదా?

బ్యాండువాళ్లు బాగా దగ్గరయ్యారు. చాలా పెద్ద ఊరేగింపు— 20–30 పెట్రోమాక్సు లైట్లు—కాకి యూనిఫామ్‌లో 20–30 మంది బ్యాండువాళ్ళు ఏదో హిందీపాటను చాలా శ్రావ్యంగా వాయిస్తున్నారు. మల్లెపూలతో, గులాబీలతో, చేమంతులతో, చాలా అందంగా అలంకరించ బడిన జీపు—ఆ జీపులో మెళ్ళో పెద్దపెద్ద పూల దండలతో పెళ్ళికూతురు పెళ్ళికొడుకు—పెళ్ళికొడుకు గర్వంగా పెళ్ళికూతురు కేసి చూస్తున్నాడు. పెళ్ళికూతురు అందమైన దానిలాగే, కన్పిస్తోంది. జీపు వెనకాల చాలా మంది ఆడవాళ్ళు—రంగురంగుల చీరలతో కళకళ్ళాడుతున్నారు. ఎవరో చాలా ధనవంతులకు సంబంధించిన పెళ్ళిలావుంది. ఇట్లాంటి ఊరేగింపుల్ని ఎన్నడూ పట్టించుకోని శ్రీనివాసరావ్ రోడ్డు ప్రక్కన నిల్చొని ఊరేగింపుని ఆసక్తిగా చూడసాగాడు. తనలాగే రోడ్డుకు చుట్టుపక్కల అమ్మలక్కలు ఊరేగింపును చూస్తూ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"ఆపెళ్ళికొడుక్కి ఇది రెండో పెళ్ళి" అంది ఒకావిడ.

"అలాగా! అంటే అతని మొదటి భార్య ఏమైనట్టు" అడిగింది యింకోకావిడ.

"పాపం! ప్రసూతై చనిపోయిందట. మొదటి భార్య చనిపోయి మూడునెలలైనా తిరుగలేదు. అప్పుడే యింత వైభవంగా రెండో పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాడు."

"చచ్చినవాళ్లతో చావమంటావా? అందులోను మగబిడ్డడు మంచి ఉద్యోగం కూడా చేస్తున్నాడట ఎక్కువ వయస్సు మళ్ళినవాడు కూడా కాడు. అందుకే ఆడపిల్లల తండ్రులు పోటీలు పడి అతణ్ణి వేధించారట—రెండోపెళ్ళి చేసుకోక యేం చేస్తాడు?"

"వరదక్షిణ ఎంతో?"

"ముప్పైవేలట. అంతేకాదు—ఒక స్కూటరు, రేడియో కూడా కొనిచ్చేరట. పైగా వెయ్యి రూపాయలు సూటు—బూటు కోసంట."

"ఔనమ్మా! ఈరోజుల్లో మంచి ఆస్తి ఉండి వోతీరు ఉద్యోగం చేస్తున్న మగపిల్లవాడు రేటు అంతా యింతా అని చెప్పేట్టుందా?"

చాలా ఆసక్తిగా శ్రీనివాసరావ్ ఆ అమ్మలక్కల సంభాషణ విన్నాడు. ఆకస్మాత్తుగా అతని బుర్రలో తనూ రెండో పెళ్ళి చేసికుంటే? అన్న భావం మెదిలింది. తనకూ 30 వేల ఆస్తికంటె ఎక్కువ వస్తుంది. స్కూటర్ కాదు. క్యాడిలాక్ కార్ కొనివ్వమంటాడు. తనకూ పిల్లనిస్తామని పోటీపడివస్తారు. ఈసారి పిచ్చి పిచ్చి ఆదర్శాలు వల్లించడు అందరిలోను ఎక్కువ కట్నం ఎవరిస్తే వాళ్ల పిల్లను చేసికుంటాడు మొదలు చేసిన తప్పును ఈ సారి సవరించుకుంటాడు. కాని——కాని——సుశీల నేం చేస్తాడు ? ఇందాకటి పెళ్ళికొడుకు మొదటి భార్యలా సుశీల కూడా చని పోతే బావుండును.

శ్రీనివాసరావు గుండెల్లో యేదో భయం వ్యాపించింది. లోపల చలిజ్వరం వచ్చినవాడిలా యేదో వణుకుకూడా ప్రారంభమైంది పాపం, సుశీల చనిపోతుందా ! ఈ పాడుభావం తనలో ఎందుకు కల్గింది? కానీ తప్పదు - సుశీల చనిపోతుంది. తప్పదు. సుశీల చనిపోతుంది. అది అంతే. అది తన జాతకంలోనే ఉంది ఔను. మరిచేపోయాడు — చిన్నప్పుడెప్పుడో తన చేయి చూసిన శాస్త్రులవారు "ఈ అబ్బాయికి ద్వితీయ కళత్రం ఉంది" అని బల్లగుద్ది జోస్యం చెప్పాడు. మరో శాస్త్రులవారుకూడా తన చేయి చూసి "ఈ పిల్లవాడికి ద్వితీయ వివాహం కాకపోతే తను జ్యోతిషం చెప్పడం మానేస్తా"నని శపథంచేశాడు. ఎప్పుడో చిన్ననాడు జరిగిన ఈ సంఘటనలు తను మరిచేపోయాడు. ఇంకే ముంది. తన జాతకంలోనే ఉన్నాక ఎవడు తప్పిస్తాడు. బ్రహ్మరాసిన రాతను తప్పించటానికి బ్రహ్మతరంకూడా కాదు. సుశీల చనిపోతుంది— తప్పదు.

సుశీలమీద జాలికలిగింది.

పాపం సుశీల వొట్టి అమాయకురాలు. ఔను, అమాయకురాలే చనిపోయేది: అమాయకురాలకు ఈ లోకంలో స్థానంలేదు. సునీతాదేవి వెయ్యి కాండిల్స్ బల్బులాగ అతని కళ్ళల్లో ప్రవేశించింది. సునీతాదేవిలో ఎంత కళ్లు మిరుమిట్లుగొలిపే సౌందర్యం. ఎంత ఠీవి. ఎంత గర్వం. ఎంత అహంభావం, ఎంత కళ ! అట్లాంటి సునీతాదేవి పక్కన శంకర్రావు— తను పుస్తకాలిస్తే చదువుకుని తన పాతప్యాంట్స్ షర్ట్స్ కట్టుకుని

కాలేజికి వచ్చినవాడు. వాడిమీదనా సునీతాదేవికి అంత ఆరాధన అంత ప్రేమ - శంకర్రావును ఎంత అపురూపంగా చూసుకొంటున్నది సునీతా దేవి తన పాదాలు కడగటానికి కూడ పనికిరాని శంకర్రావు మీద ఆ సౌందర్యదేవతకు అంత ఆరాధనా ? ఎందుకో శ్రీనివాసరావు గుండెల్లో మళ్ళా మంటలు లేచాయి. అతని హృదయం భగ్గున మండిపోయింది.

అసలు అతను తన శ్రీమతి బర్త్‌డే పార్టీకి పిలవటంలోని ఆంత ర్యం ఇప్పుడర్థమౌతున్నది, తను ఎంత భోగ – భాగ్యాలతో తులతూగు తున్నాడో తనకు చూపటానికి : తన భార్య ఎంత లావణ్యంతో వెలిగి పోతున్నదో, తనను ఎలా తన ఆరాధ్య దైవంగా పూజిస్తున్నదో తనకు చూపటానికి, తనను అవమాన పర్చటానికి తనను పిలిచాడు.

ఏమైనాసరే తనకు సునీత లాంటి భార్య కావాలి. శంకర్రావ్ ముందు తను మళ్ళా ఠీవిగా నిల్చో గల్గాలి. శంకర్రావ్ ఇంటికి తను క్యాడిలాక్ కారులో వెళ్ళాలి. సునీత అందరితో ఎలా వొయ్యారం వొలక బోస్తూ "హౌడు యుడూ" అందో తనతోనూ అలాగే అనాలి. అందాక నిద్రపోడు తను రెండోపెళ్ళి చేసుకొంటాడు. సునీతాదేవి కంటె వెయ్యి రెట్లు అందమైన యువతిని పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. సునీత కంటె యింకో లక్ష రూపాయలు ఎక్కువ ఆస్తిని తెచ్చే భార్యను చేసుకుంటాడు. తప్పదు- పాపం సుశీల చనిపోతుంది. సుశీల చావును, తన రెండో పెళ్ళిని బ్రహ్మ యేనాడో రాశాడు. బ్రహ్మ రాతను బ్రహ్మదేవుడు కూడా తప్పించలేడు.

4

శ్రీనివాసరావ్ ఇల్లు చేరుకున్నాడు. తలుపు గడియ వేసివుంది. ఎందుకో "సుశీలా" అని యిది వరకటిలా పిలవడానికి యేదో అడ్డొచ్చింది. తలుపు కొట్టాడు.

"ఎవరూ!" అంది సుశీల.

"నేనే.... తలుపుతీయ్" అన్నాడు.

సుశీల లైట్‌వేసి తలుపు తీసింది. సుశీల మొహంలోకి సూటిగా చూడలేక పోయాడు. ఆమె పట్ల యేదో నేరం చేశానన్న భావం అతని అంతఃకరణలో ఎక్కడో రగుల్కొంటున్నది.

"ఇంత రాత్రిదాకా యేం చేశారండి" ఆవులిస్తూ విసుగ్గా అడిగింది.

నిశ్శబ్దంగా బట్టలు మార్చుకున్నాడు.

"భోజనం చేస్తారా?"

"నువ్వింకా తినలేదా?"

"కొత్తగా అడుగుతున్నారా"

"నీకెన్నిసార్లు చెప్పాను. ఎప్పుడైన నేను రావటం ఆలస్యమైతే నువ్వు తినవచ్చని. నీ పాతరాతియుగపు చాదస్తం ఎందుకు వదులుకుంటావు?" కటువుగా అన్నాడు.

సుశీల దెబ్బతిన్నట్లుగా చూచింది. మొహం వెల వెలబోయింది. వెంటనే సుశీలమీద జాలి కల్గింది. అనవసరంగా విసుక్కున్నాడు. ఎన్నడూ సుశీలతో కటువుగా మాట్లాడలేదు.

"సారీ సుశీ! మూడ్ బాగాలేదు, భోంచేద్దాం పద" అన్నాడు. సుశీల జాలిగా చూసింది. ఆమె కన్నుల్లో చెమ్మ ఎలక్ట్రిక్ బల్బు కాంతిలో మెరిసింది. కిరాతకుడి చేత దెబ్బతిన్న లేడిపిల్లలా కన్పించింది సుశీల. సుశీల నిజంగా అమాయకురాలు, తను యేమన్నా అంటే తిరిగి తనను యేమీ అనదు. కాని బాధతో విలవిల్లాడి పోతుంది. సుశీలలోని ఈ అమాయకత్వమే తన నెంతో ఆకర్షించింది. కాని ఈ రాత్రి, తనకేదో దయ్యం పట్టింది. తన మనస్సంతా యేదో కాలకూట విషం ఆవరించింది.

"రా సుశీ!.....భోంచేద్దాం రా! ఈసారి ఎప్పుడూ విసుక్కోనుగా.... నిజంగా మూడ్ బాగా లేదు ఆ వెధవపార్టీకి అనవసరంగా వెళ్ళాను...."

ఎన్నమూలేంది తన కంఠంలోయేదో కృత్రిమత్వం ధ్వనించింది. సుశీల నిశ్శబ్దంగా వంటగదిలోకి వెళ్ళింది. ఆమెతో శ్రీనివాసరావు వెళ్ళాడు. భోజనంముందు కూర్చున్నాడేగాని మనస్సు భోజనం మీదికి పోవటంలేదు. ఈ పాటికి శంకర్రావు యింట్లో అంతా విందారగిస్తూ ఉంటా రనిపించింది. తను వెళ్ళిపోయానని బాధ పడ్డవారుగాని, పట్టించుకున్నవాడుగానీ ఎవడూ ఉండడు. అంతా నవ్వుతూ, కేరింతలుకొడుతూ

కేకలేస్తూ, సునీతాదేవి అందాన్నికూడా విందుతోపాటు ఆరగిస్తూ........
శ్రీనివాసరావు బాధగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతనికి అన్నం సయించ లేదు. నాలుగు మెతుకులు కొరికి లేచాడు. సుశీల తల వంచుకొని తింటు న్నట్లుగా నటిస్తుంది.

చేయి కడుక్కొని బెడ్ రూమ్‌లోకొచ్చాడు. పక్క మీదకి చేరాడు. తన ఈనాటి బాధకంతా సుశీలే కారణం—మళ్ళా అదే భావం అతన్ని వశపరచుకుంది. సుశీల చనిపోవాలి— సుశీల చనిపోవాలి— అప్పుడేగాని తనకు మనశ్శాంతి, శ్రీనివాసరావుకు భయమేసింది. వణికిపోయాడు. ఇదేమిటి తనివ్వాళ యిలా అయిపోయాడు, తను తనలా ఆలోచించ లేకపోతున్నాడు. తనలో తనకి తెలియని మానవుడెవడో అకస్మాత్తుగా నిద్రమేల్కొని కొండచిలువలా ఆవలిస్తున్నాడు. పెద్దపులిలా గాండ్రిస్తు న్నాడు. విష సర్పంలా బుసకొడ్తున్నాడు.

శ్రీనివాసరావు బాధగా కళ్ళు మూసికున్నాడు. ధగద్ధాయమానంగా టెక్నికలర్‌లో సునీతాదేవి మెరిసిపోతున్నది. "డార్లింగ్, డార్లింగ్" తియ్యగా పిలుస్తూ శంకర్రావు కళ్ళల్లోకి ఆరాధనా జ్యోతుల్ని పంపిస్తు న్నది సునీత సౌందర్యపు వెలుగులో విశ్వరూపాన్ని చూసిన అర్జునునిలా తరించిపోతున్నాడు శంకర్రావు. బిక్కమొహం వేసుకొని, దీనంగా చూస్తున్నాడు శ్రీనివాసరావు.

విసుగ్గా కళ్లు తెరిచాడు శ్రీనివాసరావు. బాధగా కణతలు వొత్తు కున్నాడు. కళ్లు మూసుకొని నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నించాడు. దార్లో యిందాకచూసిన ఊరేగింపు.... రెండోపెళ్ళి, మొదటిభార్య ప్రసూతై చనిపోయింది. ఇంకా మూడు నెలలు నిండలేదు. వైభవంగా రెండో పెళ్ళి ఘనంగా వూరేగుతున్నాడు—తనూ వూరేగుతున్నాడు. తనపక్కన వెయ్యి పెట్రోమాక్సు దీపాల కాంతితో వెలుగుతున్న పెళ్ళికూతురు. తను కలలోకూడా ఊహించనంత సౌందర్యంతో కళ్ళు జిగేలుమనిపి స్తున్న పెళ్ళికూతురు. తన కళ్ళల్లోకి "డార్లింగ్, డార్లింగ్" అంటూ ఆరాధనజ్యోతుల్ని పంపిస్తున్న పెళ్ళికూతురు.... ఇదేమిటీ? తను కల కంటున్నాడా? తనెక్కడున్నా డిప్పుడు? వంటింట్లో గిన్నెల చప్పుడు కళ్లు తెరిచాడు శ్రీనివాసరావు. సుశీల భోజనం ముగించుకొని బెడ్

రూమ్‌లో ప్రవేశిస్తోంది. లైట్ ఆర్పేసి జీరో క్యాండిల్ బల్బు వెలిగించి తన పక్కన పడుకుంది.

తన పక్కన ఎవరో కొత్తవ్యక్తివచ్చి పడుకున్నట్లనిపించింది. రెండేళ్ళుగా ప్రతిరాత్రి వచ్చి యిలాగే తనపక్కన పడుకొంటున్నది. సుశీలేనా? ఎందుకో అకస్మాత్తుగా తనకు సుశీలకు మధ్య కొన్ని కోట్ల మైళ్ళదూరం యేర్పడింది. రోజు పక్కమీదకు రాగానే సుశీలను తన చేతుల్లోకి తీసుకునేవాడు. తన హృదయానికి హత్తుకొనేవాడు. పసి పిల్లలా సుశీల తన కౌగిట్లో వొదిగిపోయేది. కాని ఈ రాత్రి తనకే మయింది?

సుశీల అతనివైపు తిరిగింది. అతని మొహంలో మొహం పెడ్తూ "వంట్లో బాగాలేదా!" అంది. ఔను బాగాలేదు. వంట్లో ఏదో భూతం ప్రవేశించింది అనాలనిపించింది.

"ఔను....బాగాలేదు మనస్సంతా చిరాకుగా ఉంది." అన్నాడు రెండు చేతుల్తో తలపట్టుకుంటూ.

"తలనొప్పా? అమృతాంజనం రాయమంటారా" ప్రేమగా సుశీల....

"అక్కర్లేదు—నన్నిలా వదిలెయ్" విసుగ్గా అన్నాడు.

సుశీల మళ్ళీ మాట్లాడలేదు. ఆమె ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు బరువుగా విన్పిస్తున్నాయి. మళ్ళీ సుశీల మీద జాలి కల్గింది. సుశీలను తన వైపు లాక్కున్నాడు. యేదో వెర్రి ఆవేశంతో ఆమెను తన గుండెలకు హత్తుకున్నాడు. ఆమెమీద కసిగా ముద్దుల వర్షం కురిపించాడు. యేదో కసి, తనని తాను హతమార్చుకోవాలన్నంత కసి, సుశీలను ముక్కలు చెక్కలుగా నరికి వేయాలన్నంతకసి. సుశీల కూడా తనను యేదో వెర్రి ఆవేశంతో కరుచుకు పోయింది. క్షణంసేపు అతన్ని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసింది.

"నిజంగానే మీకివ్వాళ్ళ మూడ్ సరిగ్గాలేదు.." అంది గుసగుసగా అతని చెవిలో—

"ఔను సుశీ—" బాధగా అన్నాడు.

"ఇవ్వాళ మీతో ఒక విషయం చెప్పాలను కున్నాను....కాని ఇవ్వాళ మీ మనసు బాగాలేదు" తనను యింకా దగ్గరగా హత్తుకుంటూ సుశీల.

"యేమిటా విషయం—"

"ఇప్పుడు వద్దులెండి—మరెప్పుడైనా చెప్తాను—" సుశీల సన్నగా నవ్వుతూ—

"పరవాలేదు....చెప్పు సుశీ—!" సుశీల చెప్పబోయే విషయం యేమై ఉంటుందా అన్న క్యూరియాసిటీ అతనిలో పెరిగిపోయింది.

"చెప్పు సుశీ ? ఏమిటది" మళ్లీ అన్నాడు.

"చెప్పమంటారా?"

"ఊఁ! చెప్పు."

"ఎలా చెప్పేదండి" రెండు చేతుల్తో మొహాన్ని కప్పుకుంటూ, అందంగా సిగ్గుపడ్తూ అతని గుండెల్లోకి దూరింది సుశీల.

శ్రీనివాసరావు కేదో అస్పష్టంగా తెలిసి పోయింది. అతనిలో క్యూరియాసిటీ విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. చాలా పట్టుదలగా అడిగాడు.

"చెప్పు సుశీ! చెప్పు—వెంటనే చెప్పాలి—యేమిటది— ఊఁ చెప్పు—నాదగ్గర సిగ్గెందుకు?"

క్షణంసేపు భరించలేని నిశ్శబ్దం.

ఇద్దరి గుండెల చప్పుడు టిక్కు-టిక్కు-మనే గడియారం చప్పుడు లా స్పష్టంగా వినబడుతోంది.

అతనికేసి ఏదో వింత ఆనందంతో చూస్తూ, "మీరు తండ్రి కాబో తున్నారు." అంది. అంటూనే మళ్ళా అతని గుండెల్లో ఆమె మొహాన్ని దాచుకుంది.

ఒక్క- క్షణం శ్రీనివాసరావు స్తంభించిపోయాడు. ఎందుకో సుశీల! చెప్పిన మాట అతనిలో విరీపతమైన భయాన్ని ప్రేరేపించింది. ఆ మాట విన్నప్పుడు అతనిలో ఎలాంటి థ్రిల్ కల్గలేదు. సరిగ్గా ఇలాగే జరుగు తుందని అతనికెప్పుడో తెలుసుననిపించింది. సరిగ్గా ఇలాంటి దృశ్యాన్ని, మాటనే తను యిదివరికే ఎప్పుడో చూసినట్టుగా, విన్నట్లుగా ఫీలయ్యాడు. శ్రీనివాసరావు బుర్రలో మళ్ళా యిందాక తను చూసిన పెళ్ళి ఊరేగింపు

భయంకరంగా మెదిలింది. పెళ్ళికొడుకు మొదటి భార్య ప్రసూతై చని పోయింది. సుశీలకూడా ప్రసూతై చనిపోతుంది ఇలా జరగాలని అంతా యిదివరకే నిర్ణయమైపోయింది. బ్రహ్మ ఎప్పుడో రాసాడు. తనకు రెండో పెళ్ళని రాశాడు. సుశీలకు చావు రాశాడు.

సుశీల తన లోకంలో తాను యేవో కలలు కంటోంది. అతన్ని పెనవేసుకు పోతున్నది. అతన్ని అతని లోకంనుంచి బయటకు లాగి అతని రక్తాన్ని రెచ్చగొట్టింది 'ఎన్నడూ లేంది యేమిటి సుశీలలో ఈ ఉద్రేకం' అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు శ్రీనివాసరావు.

ఇద్దరూ నిద్రపోయారు—తనకు రాబోయే రెండో భార్యను గూర్చి కలలుకంటూ శ్రీనివాసరావు. తనకు పుట్టబోయే పాపను గూర్చి కలలుకంటూ సుశీల.

5

ఆనాటి నుండి శ్రీనివాసరావు రెండో పెళ్ళని గూర్చి కలలు కనటం అధికమయింది. ఏ క్షణంలో అతనిలో రెండో పెళ్ళని గూర్చిన భావం ఉదయించిందో, అది ఆ క్షణంనుండి దినదిన ప్రవర్ధమానమౌతూ అతన్ని పూర్తిగా వశపరచుకొంది. సుశీల చనిపోతుందన్న నమ్మకం కూడా అతనిలో రోజురోజుకు దృఢతర మయింది.

నెలలు నిండుతున్నకొద్దీ సుశీల ఆరోగ్యం కూడా చెడిపోయింది. ఆరోగ్యాన్ని గూర్చి రోజూ ఏదో ఒక ఫిర్యాదు చేస్తూనే ఉంది. శ్రీని వాసరావు పట్టించుకోలేదు. ఒకటి రెండు సార్లు డాక్టరు దగ్గరకుతీసికెడదా మనుకున్నాడు. కాని ఏవో పనులు, అశ్రద్ధ, రేపు వెళ్ళొచ్చులే అను కుంటూ వాయిదా వేస్తూ వచ్చాడు.

అప్పుడప్పుడు శ్రీనివాసరావుకు సుశీలమీద చాలా జాలి కలిగేది. పాపం, ఎట్లాగు చనిపోతుంది గదా సుశీలతో ఈ నాలుగు రోజులైనా హాయిగా గడుపుదా మనుకునేవాడు.

చాలా రోజుల తర్వాత ఆ రోజు సుశీలను ప్రేమగా దగ్గరకు తీసు కున్నాడు, చాలా ప్రేమగా మాట్లాడాడు, హృదయానికి హత్తుకున్నాడు.

లేపు తప్పకుండా డాక్టరు దగ్గరకు తీసి కెడతానన్నాడు. ఇది విని సుశీల వెక్కి వెక్కి యేడ్వడం మొదలెట్టింది. శ్రీనివాసరావుకు భయమేసింది. తను కురిపిస్తున్న ఈ ప్రేమంతా, వొట్టినటనేనని సుశీల తెలుసుకున్నదా? అనే అనుమానం కల్గింది. సుశీల అమాయకురాలు అనుకున్నాడు.

"ఎందుకు సుశీ యేడుప్పు?" అడిగాడు.

సుశీల అలాగే యేడ్చింది. జవాబు చెప్పలేదు. సుశీల కళ్ళ నీళ్ళ ధారలు కట్టాయి.

"సుశీలా! ఎందుకలా యేడుస్తావు? నాతో చెప్పవా?" మళ్ళా అడిగాడు. సాధ్యమైనంత అనునయంగానే అడిగాడు. సుశీల యేమీచెప్పలేదు చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా యేడ్చింది. శ్రీనివాసరావు ఆమె యేడుపుకు కారణమేమై ఉంటుందా అని ఆలోచించ సాగాడు.

అయిదారు నిముషాల తర్వాత కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ సుశీల అంది. "యేమండీ—ఒకవిషయం అడుగుతాను—నిజం చెబుతారా?"

శ్రీనివాసరావు గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. సుశీల అడగ బోయేదేమిటోనని, భయంతో వణికిపోయాడు.

"అడుగు సుశీ తప్పకుండా నిజం చెబుతాను....ఏమిటది?" శ్రీనివాసరావ్ గొణిగాడు.

"మీకు....మీకు నేను చనిపోతే బావుండుననిపిస్తోందికదూ?" అంది సుశీల గాద్గదికంగా, కట్టలుత్రెంచుకొని ఉబికి వస్తున్న కన్నీళ్ళను ఆపుకుంటూ.

ఎవరో తన ఆయువు పట్టుమీద బలంగా దెబ్బతీసినట్లుగా క్రుంగి పోయాడు శ్రీనివాసరావు. ఎక్కడో తన అంతరాంతరాళాల్లో తన అధో లోకంలో మసలుతున్న ఈ భయంకర రహస్యం సుశీలకెలా తెలిసింది!?

వెక్కి వెక్కి యేడుస్తూనే సుశీల. "ఔను.... నేను చనిపోతే బావుండునని మీరు అనుకోవటంలో పొరపాటేమీ లేదు....మీకు నేను యేవిధంగాను తగినదాన్ని కాను....నేను చదువుకోలేదు....పైసాకట్నం లేకుండా బిచ్చపుదానిలా మీ ఇంటికొచ్చాను మీచదువుకు, మీ ఆ స్తికి మీకు వేలకొద్దీ కట్నం వచ్చేది....నా కారణంగా మీరు ఎన్నివిధాల నష్టపడ్డారు....ఐనా నేనిక బతకనులెండి....నేను చనిపోయాక మళ్లీ పెళ్ళి

చేసుకోండి, మీకు తగినదాన్ని, అందమైనదాన్ని బాగా చదువుకున్న దాన్ని.... బాగా డబ్బుతెచ్చేదాన్ని...."

దుఃఖం ఉప్పెనలా సుశీలను ముంచేసింది. సుశీల ఒక్కొక్క మాట ఈటెలా శ్రీనివాసరావు హృదయాన్ని దూసుకుపోయింది.

తన నెవరూ గుర్తించరని ధైర్యంగా తిరుగుతున్న హంతకుణ్ణి అకస్మాత్తుగా పోలీసులు చుట్టుముట్టినపుడు ఆ హంతకుడు ఎలా అయి పోతాడో శ్రీనివాసరావు అలా అయిపోయాడు. ఏదో విపరీతమైన భయం అతని గొంతును నులిమి వేసింది.

సుశీల అలాగే యేడుస్తోంది. కుమిలి కుమిలి యేడుస్తోంది. ఆమెను దగ్గరకు తీసుకొని ఓదార్చే నైతిక బలం అతనిలో లేదు. అతనిలోని నైచ్యాన్ని అంత స్పష్టంగా చూడగల్గిన సుశీల తన కంటె ఎంతో ఉన్నతంగా యెదిగిపోయి నట్లనిపించింది. ఐనా పాషాణాల్ని కూడా కరగించే ఆమె దుఃఖాన్ని యిక భరించలేకపోయాడు. ఆమెను తన మీదికి తీసుకుంటూ "పిచ్చి సుశీ! ఎందుకు కల్గాయి ఈ పిచ్చి ఊహలు నీలో. నా యిష్టపూర్వకంగానే నిన్ను చేసుకున్నాను. నువ్వు కట్నం తేలేవని, చదువుకోలేదని నాకు మొదటే తెలుసు ఈ పిచ్చి ఊహల్ని నీ మనస్సులోకి రానివ్వకు. నువ్వు మామూలు మనిషివి కూడా కాదు. రేపు తప్పకుండా డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెడతాను...."అంటూ ఓదార్చాడు సుశీలను-యేడుస్తూనే నిద్రపోయింది సుశీల.

ఆ తెల్లారి సుశీలను లేడీ డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు. ఆమె సుశీలను పరీక్ష చేసింది.

"చాలా ఆలస్యం చేశారు. కనీసం నాల్గో నెలలోనైనా తీసుకురావాల్సింది.... చాలా బలహీనంగా ఉంది. ప్రసవం కష్టం కావచ్చు. ఐనా ఈ మెడిసన్స్ వాడండి" అంటూ ఒక చీటి యిచ్చింది. షాపుకెళ్ళి ఆ మందు తెచ్చాడు.

డాక్టరు చెప్పిన మాటలు విన్నాక, రేపు సుశీలకు యేమన్నా అయితే ఆ పాపం పూర్తిగా తనదేననే భయం కలిగింది శ్రీనివాసరావుకు నాల్గోనెల నుండే సుశీల తన ఆరోగ్యాన్ని గూర్చి యేదో ఫిర్యాదుచేస్తూనే

ఉంది. డాక్టర్ దగ్గరకెళదామని సూచిస్తూనే ఉంది తను నిర్లక్ష్యం చేశాడు.

కాని డాక్టర్ మాటలు విన్నాక శ్రీనివాసరావులో ఒక మూల ఆనంద తరంగాలు లేస్తూనే ఉన్నాయి. తన కలలన్నీ నిజమయ్యే రోజు దగ్గరౌతున్నదని మురిసిపోయాడు.

సుశీలకు నెలలు నిండుతున్నాయి. నెలలు నిండుతున్న కొద్దీ, సుశీల దుఃఖం కూడా ఎక్కువైంది. సుశీలకు కూడా తను చనిపోతానన్న నమ్మకం అంతకంతకూ ఎక్కువయింది. శ్రీనివాసరావుతో రోజూ అదే మాట!

"ఈసారి జాగ్రత్తపడండి.... అన్నివిధాలా మీకు తగినదాన్ని చేసికొండి. నేను మీకు యే విధంగానూ తగినదాన్ని కాను.... ఈసారి డబ్బు తెచ్చే అమ్మాయిని బాగా చదువుకున్న అమ్మాయిని చేసుకోండి.... నేను పోతున్నాను...." అంటూ హృదయ విదారకంగా యేడ్చేది.

సుశీలకు నెలలు నిండాయని తెలిసి వాళ్ళ అమ్మ నాన్న వచ్చారు. శ్రీనివాసరావు అమ్మగూడా వచ్చింది.

"మొదటి కాన్పుకు సుశీలను వాళ్ళ తల్లిగారింటివాళ్లు పురుడు పోయడం ఆచారం. కాని వాళ్లు పాపం పేదవాళ్ళు.... ఆసుపత్రికి తీసుకుపోలేరు. అందువల్ల సుశీల యిక్కడే పురుడు పోసుకుంటుంది. ఇక్కడ ఆసుపత్రి ఉందిగా" అంది శ్రీనివాసరావ్ అమ్మ.

"అలాగే కానియ్" అన్నాడు శ్రీనివాసరావ్.

6

ఆ రోజు పగలు రెండు గంటలకు సుశీలకు నొప్పులొచ్చాయి, హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్ళారు. లేడీ డాక్టర్ చూసింది. ప్రసూతి కావటానికి చాలా టైముందని చెప్పింది. సాయంకాలం వరకు సుశీల నొప్పులు పడుతూనే వుంది. డాక్టర్ మళ్లీ ఒకసారి సుశీలను పరీక్షచేసి శ్రీనివాసరావును తన గదికి పిలిచింది.

"చాలా బలహీనంగా ఉంది. డెలివరీ చాలా కష్టమయ్యేటట్లుంది" అంది.

ఈ మాటే వింటానని శ్రీనివాసరావు చాలా కాలంగా కలలు కంటున్నాడు. మళ్లీ డాక్టరే "ఈ రాత్రికి చూద్దాం....డెలివరి అయితే మంచిదే కాకపోతే రేపు ఆపరేషన్‌కు పంపించాల్సి ఉంటుంది" అంది.

ఆ మాట వినడంతోనే యిక సుశీల చనిపోవటం తప్పనిసరి అనుకున్నాడు శ్రీనివాసరావు. అది బ్రహ్మరాసిన రాత—అది తన జాతకంలోనే ఉంది- ఎవ్వడూ తప్పించలేడు. ఇలా జరగాలని అంతా యిదివరకే ఎప్పుడో నిర్ణయమై పోయింది.

డాక్టర్ రూమ్‌నుండి బయటకొచ్చాడు. ఈవిషయం వాళ్ళఅమ్మతో అత్తా, మామలతో చెప్పాడు. సుశీల అమ్మ బావురుమంది. శ్రీనివాసరావు వెళ్ళి వెయిటింగ్ రూమ్‌లో కూర్చున్నాడు.

బుర్రనిండా యేవేవో భావాలు గజిబిజి అల్లుకుపోతున్నాయి దారి దొంకాలేని అరణ్యంలో పడిపోతున్నాడు. ఆ అరణ్యంలో నుండి ఎంత ప్రయత్నించినా బయటకు రాలేక పోతున్నాడు.

హాస్పిటల్లో లైట్లు వెలిగాయి. టైము చూసుకున్నాడు. యేడు దాటింది. హాస్పిటల్ వరండాల్లో తెల్లని దుస్తుల్లో నర్సులు అటూ యిటూ తిరుగుతున్నారు. తన పక్క రూమ్స్‌లో నుండి ఇద్దరు ముగ్గురు స్త్రీలు నొప్పులు పడ్తు చేస్తున్న హృదయ విదారకరమైన రొద....అందులో సుశీల కూడా ఉంది.

సరిగ్గా యిలాగే జరుగుతుందని ఊహించాడు శ్రీనివాసరావు. చిత్రం! .... తను ఎలా ఊహించాడో అలాగే జరగ నున్నది. యిలాంటి దృశ్యాన్నే తను యిదివరకే ఎక్కడో చూశాడు. 'పెద్దలు చెప్పినట్లు ఈ భూవలయం మీద జరిగే ప్రతి సంఘటనా ఇదివరకే నిర్ణయమైవుంది. శివాజ్ఞ లేనిదే చీమైనా కదలదు' అనే మాటలోని నిజం తనకిప్పుడు తెలిసివస్తోంది. ఈ జగన్నాటకంలో ఎవరెవరి పాత్రలేమిటో ఎవరెవరు రంగం మీద ఎంతసేపుండాలో ఎప్పుడో బ్రహ్మ నిర్ణయించేశాడు-దానికింక తిరుగులేదు.

రెండు మూడుసార్లు సుశీల ఉన్న గదివేపు వెళ్ళి వచ్చాడు. సుశీల నొప్పులు పడ్తూ భయంకరంగా రోధిస్తూంది. కిరాతకుడి తుపాకిగుండుకు బలియైన లేడిపిల్లలా కొట్టుకుంటోంది. సుశీల ఏ క్షణంలోనైనా ప్రాణాలు కోల్పోవచ్చు ననిపించింది. ఎందుకో శ్రీనివాసరావుకు కడుపులో యేదో భయం వేసింది. యేదో గగుర్పాటు కలిగింది. సుశీలను అలా నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపుతున్న హంతకుడు తనేననే భావం కల్గింది.

మళ్లీవచ్చి వెయిటింగ్ రూమ్‌లో కూర్చున్నాడు. తన ప్రక్కనే బిక్క మొహంతో సుశీల తండ్రీ తన మామగారు కూర్చున్నాడు.

రాత్రి తొమ్మిది గంటలు దాటింది ఆకలేస్తున్నట్లనిపించింది. హోటలుకెళ్ళి తినొద్దామా అనుకున్నాడు. కాని వెళ్ళాలనిపించలేదు. సుశీల యే క్షణంలోనైనా ఈ లోకాన్ని శాశ్వతంగా విడిచివెళ్ళవచ్చు. కనీసం అప్పుడైనా తను ఆమె పక్కన లేకపోవటం చాలా క్రూరంగా తోచింది.

పాపం! సుశీల పదిహేడేళ్ళయినా నిండని సుశీల మాయా మర్మం కల్లా కపటం యెరుగని సుశీల అమాయకంగా, పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో తన హృదయాన్ని దోచుకున్న సుశీల! తననో రాజులాగా, దేవుడిలాగా చూసుకున్న సుశీల! యేనాడు తన మాటకు యెదురుచెప్పని సుశీల తను ఎప్పుడయినా కటువుగా మాట్లాడితే బాధతో విలవిల్లాడిపోయిన సుశీల! సుశీల మీద విపరీతమైన జాలి కల్గింది. వెంటనే మళ్లీ తన సుశీలను గుండెలకు హత్తుకుని తనవితీరా యేడ్వాలనిపించింది. తన కన్నీళ్ళతో తన మలిన హృదయాన్ని క్షాళనం చేసుకోవాలనిపించింది. అప్పుడు గాని తన హృదయ భారం తగ్గదు—అప్పుడుగాని తనకు నిజమైన శాంతి లభించదు.

కాని తప్పదు-సుశీల చనిపోక తప్పదు- తనకు రెండోపెళ్ళి తప్పదు. లక్ష వర్ణాలలో ధగద్ధాయమానంగా జరిగే తన రెండోపెళ్ళి తప్పదు. కోటి దీపాల కాంతిలో మెరిసిపోయే తన రెండో భార్య రాక తప్పదు!

శ్రీనివాసరావుకు తనేదో ఊబిలో కూరుకు పోతున్నట్లనిపించింది. ఆ ఊబినుండి బయటపడాలని తన శక్తినంతా కూడదీసుకొని ప్రయత్ని

స్తున్నాడు. కాని ఆ ఊబిలోనుండి బయటపడలేకపోతున్నాడు. ఇంకా ఇంకా ఆ ఊబిలోకే దిగజారిపోతున్నాడు.

అర్థరాత్రి దాటిపోయింది. టైం చూసుకున్నాడు. పన్నెండు న్నర....శ్రీనివాసరావు కళ్ళు మూసుకు పోతున్నాయి....నిద్ర ముంచుకు వచ్చింది. బెంచిమీద పక్కకు వొరిగాడు. శ్రీనివాసరావుకు తను నిద్రపోతున్నాడో, మెలుకువగా ఉన్నాడో తెలియటంలేదు. ఎక్కడో ఎవరో బాధగా మూల్గుతున్న చప్పుడు విన్పిస్తూనేఉంది. పక్కన తన మామగారు దగ్గడం విన్పిస్తూనే ఉంది. ఎవరో పక్కనుండి బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ వెడుతున్న చప్పుడు విన్పిస్తూనే ఉంది.... కాని తను హాస్పిటల్లో లేడు.... ఎక్కడో, యెక్కడెక్కడో, యేదో అడవిలో పడి తిరుగుతున్నాడు.... అది అడవికాదు-శ్మశానం. తను శ్మశానంలో ఉన్నాడు— తన చుట్టూ తెల్లగా పుర్రెలు, బొమికెలు, అస్థిపంజరాలు. వెర్రిగా భయంకరంగా నృత్యం చేస్తున్నాయి. ఎవరిదో చితి ఎర్రగా మండుతోంది. తను ఎవరిదో శవాన్ని ఈడ్చుకు పోతున్నాడు ఆ చితి దగ్గరకు. ఎవరిదా శవం ? అది సుశీల శవం- రక్తం- అంతా రక్తం- తన వంటినిండారక్తం తన బట్టల నిండా రక్తం- తను రక్తపు మడుగులో స్నానంచేసి వచ్చాడు- తనంతా రక్తమే- తన చేతిలో కత్తి... ఆ కత్తినిండా రక్తమే- తను హత్య-చేశాడు ఎవరినో కాదు సుశీలను తన భార్యనే తను ఇష్టపడి చేసుకున్న భార్యనే హత్యచేశాడు. సుశీలను తన చేతిలోవున్న కత్తితో నరికాడు. ఇంకా నరుకుతున్నాడు. సుశీలను ముక్కలు ముక్కలుగా నరికివేస్తు న్నాడు. సుశీల రక్తాన్ని తన వొంటినిండా పులుముకుంటున్నాడు. శ్మశాన మంతా తిరుగుతున్నాడు.... ఎగురుతున్నాడు.... గంతులు వేస్తున్నాడు. సుశీలను ఎర్రగా మండుతున్న ఆ చితిమీదకు విసిరవేస్తున్నాడు. ఆ చితి చుట్టూ తిరుగుతున్నాడు చిత్రం తను వొక్కడే తిరగటంలేదు తన ప్రక్కన ఎవరో ఉన్నారు. తన ప్రక్కన ఎర్రని బట్టలు కట్టుకొని, మెడలో ఎర్రని పూలదండ వేసికొని ఎవరో యువతి తనతోపాటు సుశీల చితిచుట్టూ తిరుగుతోంది.... ఆవిడ ఎవరోకాదు.... పెళ్ళికూతురు తన రెండోభార్య. ఇద్దరూ కొంగులు ముడివేసుకొని చితిచుట్టూ తిరుగు తున్నారు. తమ పక్కనే వందలాది మంది బ్యాండువాళ్ళు విషాద

స్వరంలో యేదో చావు సంగీతాన్ని విన్పిస్తున్నారు. ఎవరో నవ్వు తున్నారు. పగలబడి, విరగబడి, కసిగా నవ్వుతున్నారు ఎవరది? ఎవరు తమను చూసి అలా యెగతాళిగా నవ్వేది? సునీతాదేవి, శంకర్రావ్‌లు సునీతాదేవి వెర్రిగా నవ్వుతోంది. ఉప్పెనలా ముంచుకు వస్తున్న నవ్వులో ఉక్కిరి బిక్కిరై నవ్వుతోంది. ఆ నవ్వుకు ఆవిడ అందమైన, బలమైన వక్షోజాలు సముద్ర కెరటాల్లా పడి లేస్తున్నాయి. తను పిచ్చిగా ఆవిడకేసి చూస్తున్నాడు.

"పెళ్ళి.... శ్మశానంలో పెళ్ళా? హంతకుడికి పెళ్ళా? పెళ్లాన్ని కత్తితో నరికినవాడికి పెళ్ళా?" అంటూ నవ్వుతోంది సునీతాదేవి. ఔను .... తను హంతకుడే— ఇంతకు ముందు సుశీలను ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి చితిమీదికి విసిరేశాడు. కాని అప్పుడు తనొక్కడే ఉన్నాడు. ఈ విషయం సునీతాదేవికి ఎలా తెల్సింది? ఎవరికీ తెలియదనుకున్నాడు. తనకొక్కడికే తెలుసుననుకున్నాడు. కాని సునీతాదేవికి తెలిసిపోయింది .... భయం .... కరెంట్‌లా భయం తన నరనరాల్లో వ్యాపిస్తోంది.

"వీడికి పెళ్ళేమిటి? వీడు హంతకుడు. వీడిని పోలీస్ స్టేషన్‌కు తీసికెళ్ళండి. డి. ఎస్. పి. గారు వీడు హత్య చేశాడు. వీడ్ని ఉరికంబ మెక్కించండి" అంటూ అరుస్తున్నాడు శంకర్రావు.

ఎస్. పి. ఆ రోజు సునీతాదేవి బర్తుడే పార్టీనాడు శంకర్రావు యింటికి కార్లో వచ్చిన ఎస్. పి. తనవేపు వస్తున్నాడు. భయం .... గుండెల్ని పట్టి నులిమివేస్తున్న భయం ... తను పారిపోవాలి .... ఎక్కడకన్నా పారిపోవాలి — లేకపోతే తనను ఉరికంబ మెక్కిస్తారు— కాని కాళ్ళు చేతులు కదలటం లేదు.

తన ప్రక్కనున్న పెళ్ళికూతురు తనను గట్టిగా పట్టుకుని కదలనీయటంలేదు.

"మీరు హంతకులా? నన్నింత మోసం చేస్తారా?" అరుస్తోంది తన రెండో పెళ్ళికూతురు.

తనకు పిచ్చెక్కుతున్నది.

"ఔను— నేను హంతకుణ్ణే— నీకు తెలియదూ, సుశీలను నేనే హత్యచేశాను" హ్హ హ్హ హ్హ హ్హ నవ్వుతున్నాడు. పిచ్చివాడై

పోయాడు, శ్మశానంలో గంతులు వేస్తున్నాడు. పుర్రెలతో ఆడుకుంటు న్నాడు. అంతా తనని పిచ్చివాడని పెళ్ళాన్ని హత్య చేశాడని వెంబడిస్తు న్నారు. రాళ్ళతో కొడ్తున్నారు. పిచ్చికుక్కను తరిమినట్టు తరుము తున్నారు. తను అరుస్తున్నాడు— కేకలు వేస్తున్నాడు— యేడు స్తున్నాడు—

"బాబూ! బాబూ! యేమిటి అలా కేకలు వేస్తున్నావు" తనను గట్టిగా కదుపుతూ— లేపుతున్నాడు తన మామగారు. శ్రీనివాసరావు విసురుగా లేచి కూర్చున్నాడు. తను యింతసేపూ కల గంటున్నాడా? ఎంత భయంకరమైన కల! తనలోని తనకు తెలియని తనను స్పష్టంగా చూశాడు— ఎందుకో గుండెలో చాలా తేలికపడ్డట్టనిపించింది. అకస్మా త్తుగా సుశీల నొప్పులు పడ్తున్న విషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"సుశీల ఎలా ఉంది?" ఆత్రంగా అడిగాడు!

"ఇంకా నొప్పులు పడుతూనే ఉంది" అన్నాడు సుశీల తండ్రి.

శ్రీనివాసరావు దిగ్గున లేచాడు. గబగబా సుశీల ఉన్న రూమ్‌లోకి వెళ్ళాడు. సుశీల అలాగే నొప్పులు పడ్తోంది. పక్కన ఇద్దరు నర్సులు. తన అమ్మా, అత్తా ఉన్నారు.

శ్రీనివాసరావు విసురుగా అన్నాడు:

"మీరంతా బయటికివెళ్ళి సుశీలతో నన్ను రెండు నిమిషాలు మాట్లాడనిస్తారా!"

వాళ్ళు ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకుంటూ బయటకెళ్ళారు సుశీల తనకేసి బాధగా, జాలిగా, బలహీనంగా చూస్తోంది. అతనిలో యేదో ఫెర్రి ఆవేశం కట్టలు తెంచుకుని ప్రవహించిది.

"నన్ను క్షమిస్తావా సుశీలా! ఈ హంతకుణ్ణి క్షమిస్తావా? నువ్వు చనిపోకూడదు-నువ్వు బతకాలి— బతికి తీరాలి— నువ్వే చనిపోతే నేను పిచ్చివాణ్ణయి పోతాను. నేను చేసిన పాపానికి నేను బలియై పోకుండా ఉండాలంటే నువ్వు బతకాలి— నా కోసం బతకాలి.

నిజంగా నేను హంతకుణ్ణి సుశీలా! నువ్వెప్పుడో అన్నావుచూడు. నువ్వు చనిపోవాలని నేను కోరుకుంటున్నానని-ఔను ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు

చచ్చిపోవాలని కోరుకున్నాను. నాలో నాకు తెలియకుండానే ఒక క్రూర జంతువు ప్రవేశించింది. నువ్వు చనిపోవాలని కోరుకున్నాను. నీ ఆరోగ్యాన్ని కావాలనే నిర్లక్ష్యం చేశాను. నువ్వు చనిపోతే ఆ పాపం నాదే సుశీల! నువ్వు చనిపోతే నన్ను నేను క్షమించుకోలేను. నామీద నాకు కల్గిన ద్వేషంతో, అసహ్యంతో పిచ్చివాణ్ణయిపోతాను, నన్ను పిచ్చివాణ్ణి, హంతకుణ్ణిచేసి వెళ్ళిపోతావా సుశీలా వద్దు— వద్దు— వద్దు— నువ్వు బతికాలి బతికితీరాలి."

శ్రీనివాసరావు కుప్పగా కూలిపోయాడు. ఉప్పెనలా పొంగి వచ్చిన కన్నీళ్ళ ప్రవాహంతో సుశీలను ముంచెత్తాడు తనను తాను, ఆ కన్నీళ్ళతో కడుక్కున్నాడు. సుశీలకూడా యేడ్చింది. యేదో తృప్తితో యేడ్చింది.

తన తల నిమురుతూ, "నే నేం చావను— నేను చాలా మొండి ఘటాన్ని మీరు ఊరుకోరూ!" బలహీనంగా అంది సుశీల.

తనను తాను సంబాళించుకుంటూ లేచి నిల్చున్నాడు శ్రీనివాసరావు. కన్నీళ్ళు తుడ్చుకుంటూ సుశీలకేసి నిండుగా, ధైర్యంగా చూశాడు. సుశీల కూడా తృప్తిగా అతనికేసి చూసింది. శ్రీనివాసరావు హృదయం మీద నుండి హిమాలయ పర్వతాలే తొలగిపోయాయి.

సుశీలకు నొప్పులు అధికమయ్యాయి. శ్రీనివాసరావు బయట కెళ్ళాడు. వో ఐదు పది నిమిషాలు ఆతురతగా గది బయట గడిపాడు ఆ తర్వాత పసిపాప యేడ్చిన చప్పుడు మరోక్షణంలో తలుపు తెరుచుకొని వచ్చిన నర్స్—

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్ ఇంజనీర్‌గారు— మీ భార్య ప్రసవించింది— ఆడపిల్ల" అంది.

"సుశీల ఎలా ఉంది సిస్టర్" అన్నాడు.

" షీ ఈజ్ ఆల్‌రైట్—— యిక మీరు యేమీ భయపడాల్సిన అవసరం లేదు."

గుండెలమీద చేయివేసికొని దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు శ్రీనివాసరావు.